

PRESENTANT A JOSEP-ENRIC BALAGUER

Per què jo.

He de confessar que al principi em feia cosa presentar al meu pare. “Que ho faci algú que n'entengui, algú que en sàpiga, algú a qui no li tremoli la veu”. Però després de pensar-ho una mica, admeto que la idea de presentar-vos al meu pare m'agrada. Al cap i a la fi, ningú coneix al meu pare com me germana, me mare o jo. Ningú la vist patir, treballar i lluitar com nosaltres. Sé que la meva opinió potser no servirà per entendre o valorar la seva obra, però penso que sí que us ajudarà a entendre a la persona, a l'artista.

Qui és i com treballa.

El meu pare, pinta. Això és una cosa que no fan tots els pares, no creieu? Jo he vist al meu pare barrejar pintures, jugar i barallar-se amb pomes, bosses i bombetes per fer composicions impossibles, buscar reflexes fascinants, màgics, que omplen i commouen. És per això que sorprèn que tot allò que un pare fa mentre la seva filla estudia o la seva dona torna de la carnisseria, estigui el dia de demà en les més importants col·leccions privades, o exposat a Lisboa, París o Londres, o penjat al costat d'un Warhol i d'un Picasso. Impressiona de veritat.

La seva obra.

Veureu que la seva obra és realista, hiperrealista, detallada, precisa, rigorosa i exacta. Cert. Tot cert. Però quan el meu pare pinta una poma, no tens una altra poma igual. Tens una poma nova, vista i creada per Balaguer, una poma intensa, forta, que atreu. Suposo que a tots ens resultarà difícil entendre per què una bossa de paper, una bombeta o una poma poden passar-nos totalment desapercebuts quan les tenim a prop i, en canvi, ens és impossible no aturar-nos a mirar les pomes, les bosses i bombetes de Balaguer. És aquí on trobem la proesa. Ens perdem en una nova atmosfera, una nova visió, després de que aquella poma, aquell objecte qualsevol, passi pels seus ulls, cervell, cor i mans.

Art, digestió de la realitat: ulls, cervell, cor i mans.

Potser és això l'art, una digestió de la realitat en la que intervenen ulls, cervells, cor i mans.

Ulls, perquè l'artista veu les coses d'una altra manera, potser més enllà, potser més endins. Ulls que miren dins i fora.

Cervell, perquè la ment de l'artista és una ment preparada per a rebre noves idees, com una esponja, i per no deixar-les escapar, com una closca. Un cervell obert i tossut.

Cor, perquè sense passió, l'artista ni neix, ni existeix ni es mereix. El cor de l'artista ha de ser fort, valent i constant. He d'admetre que el cor del meu pare, últimament, ens ha fet patir. Moltes operacions per ajustar-li un ritme que de vegades grinyolava. Malgrat tot, el cor del meu pare encara batega en forma de llapis, llum i pintura a l'oli.

I mans, les eines del pintor, obedients, executores i precises. Ironies de la vida, el meu pare va començar a pintar quan n'estava a punt de perdre una.

L'artista.

Per acabar, us diré que no soc capaç de parlar-vos amb prou exactitud de la seva obra, d'això se n'encarregarà ell. Tampoc sé definir-vos exactament què és l'art.. qui en sap? Malgrat tot, el que sí que puc fer és dir-vos com és un artista: un artista és com el meu pare. Us deixo amb l'artista.